

ΤΡΥΦΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΡΟΥΖΕ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΩΝ ΜΕΝΕΞΕΔΩΝ

— Μά επί τέλους, κόρη μου, είνε καφός πειά νά παντρευτή... Είσαι ελκωσι πέντε χρονών... Πρέπει επί τέλους νά διαλέξης ένα νεό γιά σύγγυ σου... Γι' αυτό αθώο θά δώσω ένα δειγμό, στο ό-πεϊο θά κάλεις τούς καλύτερους νέους της πόλεως μας... "Όσο γι' αυτούς, εί-μα βέβαιος ότι όλοι είνε πρό-θυμοι νά σε ζητήσουν εις γά-μον... Ποιός δέν θά ήθελε νά πάρη την δεσποινίδα Κλαίρη Μπελιέρ, την ωραιότερη και πλουσιότερη νέα της πόλεως μας ;

"Ο κύριος Μπελιέρ, καθώς έλεγε τά λόγια αυτά στην κόρη του, την εκύτταζε μέ προσοχή και περιέμενε άναπόνομα την άπάντησί της. "Εξείνη τόν άκουε, χαμογελώντας.

— Μά, επί τέλους, εξακο-λούθησε ή άνεπιμονορία ό κύριος Μπελιέρ, θά τό πάρης στά σοβαρά τό ζήτημα τού γάμου σου ή όχι ; Πές μου, τι σκεψόσαι σχετικάς ;

— Πατέρα μου, άπάντησε τότε ή Κλαίρη, δυστυχώς ή εστιγώς, είμαι πολύ ρομαντική. Δέν θά ήθελα λοιπόν μέ κανένα τρόπο νά κά-νω γάμο συμφέροντος...

— Καί μήπως άποζηλείται, παρατήρησε ό κύριος Μπελιέρ, ν' αγα-πήσης έναν από τούς νέους ποδ σου προτεινοί ; Σέ παρακαλώ λοιπόν, κάνε μου τη χέρια νά διαλέξης, τέλος πάντων, τόν μέλλοντα σύγγυ σου...

— Θά προσπαθήσω, άπάντησε ή Κλαί-ρη, νά σάς ευχαριστήσω, πατέρα μου... Σέ λίγο, όταν ό κ. Μπελιέρ έφυγε, ή νέα άρχισε νά σκέπτεται :

— "Ο πατέρας μου θέλει νά διαλέξω άριστικά αύτιόν τόν μέλλοντα σύγγυ μου... Χά!... χά!... , ποδ τό λέει αυτό, σάν νά πρόκειται νά διαλέξω ένα φέ-ρμα ή ένα καπέλλο της μόδας ; Τέλος πάντων... "Ποιος πράγματι κατ'επινοήσασ νά διαλέξω κάποιον... Ποιός ξέρει... *

Τό άλλο βράδυ, οι καλύτεροι νέοι της πόλεως δειπνούσαν στο σπίτι τού κυρίου Μπελιέρ. Μετά τό δείπνο, θά χόρευαν. "Όταν έκει καί άρχετές κυρίες καί δε-σποινίδες, αλλά καμιά δέν είχε την ό-μορφιά της Κλαίρης. "Η καρδιάς όλων τών νέων κυρίων χτυπούσαν γι' αυτήν ! "Ω, βέβαια, τούς ένδιέφερε πρώτα απ' όλα ή μεγάλη της προίκα, αλλά καί ή όμορφιά της ήταν ένας σπουδαίος θη-σαυρός ! "Η Κλαίρη όμως τούς εβούρσε όλους ήμίθιους καί σχεδόν γελοίους. "Η-ξερσαν όλοι γιά ποδ λόγο τούς είχε προ-καλέσει ό πατέρας της καί μέ τι ζήλεια καί καχυποψία υπέβλεπε ό ένας τόν άλ-λο ; Γι' αυτό ή Κλαίρη συλλογιζότανε μέ άηδία :

— "Αν ήμουν μία φτωχή κοπέλλα, θά μέ ήθελε κανείς απ' αυτούς ; "Όχι βέβαια... Τά πλούτη μου είνε αυτά ποδ κάνουν νά φαίνεται καί ή όμορφιά μου. Τι θά άξιζε καί' αυτή χωρίς τά πλούτη ;

Μεταξύ τών καλεσμένων ήταν καί ένας φτωχός νέος, ό Ζάν Βαρ-νιέρ. Φαινόταν πολύ συμπαθητικός νέος, αλλά ήταν τόσο άσημάντος μπρός στους άλλους !

"Όταν γινός ένός από τούς δασοφύλακας τών κτημάτων τού Μπε-λιέρ, Είχε μείνει από μικρός άφανός από μητέρα καί ό πατέρα του τόν είχε στείλει οικότροφο σ' ένα σχολείο στο Παρίσι. "Έτσι, είχε άποκτήσει πολύ καλούς τρότους καί είχε μορφωθεί άριστα. "Όταν γέ-ρσε, ό κύριος Μπελιέρ τόν έδωόρισε έπότη σ' ένα κτήμα του.

"Άποψε όμως, άν λάμβανε καί' αυτούς μέρος τού δείπνου τόν Μπε-λιέρ, δέν συνέβαινε αυτό γιατί ό πατέρας της Κλαίρης τόν εύρισκε καί' αυτόν άξιο γιά σύγγυ της κόρης του... Θεός φυλάξει!... Τόν είχε καλέσει άπλωσ από εύγνωμοσύνη. Νά!...

Μιά μέρα, καθώς ό κύριος Μπελιέρ πήγαινε περίπατο έμπρος, τό άλογό του είχε άρραγίσει. Τότε ό Ζάν, ποδ βρισκόταν κοντά, μέ κίν-δυνο της ζωής του, κατόρθωσε νά τό συγκρατήση... "Έτσι έσωσε τόν

κύριο Μπελιέρ από βέβαιο θάνατο, γιατί λίγο ποδ πέρα έχασε ένας γκομπός τρομερός!...

Γιά νά τόν ευχαριστήση λοιπόν, τόν κάλεσε καί' αυτόν εκείνο τό βράδυ στο δείπνο.

Τό τραπέζι ήταν στολισμένο μέ διάφορα λουλούδια. Μπροστά στην Κλαίρη όμως, δίπλα στο σεβδίτοιο της, ήτοχε μόνο ένα μπουκετά μενεξέδες. "Η νέα τό έπαιρνε κάθε τόσο στά χέρια της καί τό μύριζε.

— Σάς άφείσαν οι μενεξέδες, δεσποινίς, τή ρώτησε ένας νέος. *

Καθ' όλο τό διάστημα της έσπερίδος, ό Ζάν δέν διαχώριζε κα-θόλου ; Συνεσταμένος καί δειλός, παρακολούθησε μέ τό βλέμμα τούς νέους, ποδ χόρευαν. "Αλλά τά μάτια του, κάθε τόσο, προσηλώνόντο-σαν μέ άπειρο πόνο έπάνω στην Κλαίρη. Γρήγορα όμως γύριζε άλλοι τό βλέμμα του, γιατί φοβόταν μήπως τόν αντίληφθούν...

Πόσο την αγαπούσε!... Την αγαπούσε τρελλά, άπελπισμένα!... Δέν έφραζε βέβαια νά την αγαπά!... Μά τι νά έκανε ; Μήπως τό ήθελε καί' αυτός ποδ την είχε αγαπήσει ;

— "Όστε έτσι, συλλογιζότανε κάθε τόσο, οι μενεξέδες είνε τά μόνα άνθη ποδ αγαπά!... *

— Λοιπόν, κόρη μου, ρώτησε την άλλη μέρα ό κύριος Μπελιέρ, ποιός σου άρεσε περισσότερο απ' τούς χθεσινούς καλεσμένους μου ;

— Σέ παρακαλώ, πατέρα μου, άπάντησε ή Κλαίρη, μη μέ βιάζης... "Αχρήσ με νά μείνω ένα χρόνο άκόμη κοντά σου. Σέ παρακαλώ!...

"Ο κ. Μπελιέρ είδε, ότι ή Κλαίρη, καθώς έλεγε τά λόγια αυτά, έκλαιγε... Δέν τόλμησε νά της πη τίποτε άλλο καί έφυγε, άφροντάς την μόνη.

Σέ λίγο μιά ύπηρετρια μπήκε μέσα καί, δίνοντας στην νέα μιά μικρή άνθοδέσμη, της είπε :

— Δεσποινίς Κλαίρη, ένα μπουκετό γιά σάς...

"Η Κλαίρη έπήρε στα χέρια της τούς μενεξέδες καί ρώτησε μέ περιέργεια :

- Ποιός τούς έφερε ;
- Ένα παιδί, άπάντησε εκείνη.
- "Αλλά ποιός τού τούς έδωσε ; Ξα-ναρωτήθησε ή Κλαίρη.
- "Α, δέν ξέρω, δεσποινίς ! Είτε ή ύπηρετρια.

— Ποιός νά μου έστειλε αυτά τά με-νεξέδια ; αναρωτιόταν ή Κλαίρη, σάν έμεινε μόνη. Μήπως κανείς απ' τούς χθεσινούς καλεσμένους μας ; Μά ποιός ; Ποιός ;... Κανένας απ' όλους αυτούς δέν μου φαίνεται άξιος γιά νά κληί ένα πράγμα τόσο λεπτό καί τριφερό... Νά μου στείλη λουλούδια ποδ αγαπά, άνω-νίμως!...

Την άλλη μέρα, ποδ είχε πάει στο σπίτι της Κλαίρης τούς μενεξέδες, Ξα-ναρωτήσε τού παιδά, φέροντας ένα άλλο μπουκετάκι.

"Η Κλαίρη, είδοποιημένη από την ύ-πηρετρια, έτρεξε νά τό ιδή.

- Πές μου, μικρέ, τού είπε, ποιός μου στέλνει αυτά τά άνθη ;
- Κάποιος κύριος... άπάντησε ό μικρός.
- Ποιός κύριος ; Πώς λέγεται ; ρώ-τησε ή νέα.
- Δέν ξέρω ! άπάντησε ό μικρός, χα-μηλώνοντας τά μάτια του.
- Ποδ μένει ;
- Δέν ξέρω ! είπε πάλι ό μικρός.

Χωρίς άλλο τό παιδί έλεγε ψέγματα. "Αλλά, καθώς φανόταν, έτσι τού είχαν παραγγείλει νά πη !

"Από τότε, ταχτικά κάθε πρωί, τό παιδί πήγαινε μ' ένα μπουκετό μενεξέδες γιά την Κλαίρη. Ποτέ όμως δέν κατόρθωνε ή Κλαίρη νά τό κληί νά μιλήση.

Στό τέλος παράγγειλε στην ύπηρετρια νά μη παίρνη ποδ τό μπου-κετό. "Αλλά τό παιδί τότε τό άφαινε στην γούλια της έξώπορτας καί έ-φευγε.

— Τι σημαίνει αυτό τό μυστήριο ; Έλεγε μόνη της ή Κλαίρη. Ποιός νά είνε αυτός ποδ μου στέλνει τούς μενεξέδες έτσι τακτικά καί μυστικά ; "Ω, χωρίς άλλο, θά είνε μιά ψυχή πολύ αλοστηματική καί ειλικρινή... Ποιός νά είνε ; "Ω, βέβαια κάποια μέρα θά φανερωθή, τέλος. Θα μου έκφραση την άγάπη του... Καί τότε εγώ δέν θά μπο-ρέσω νά τό άντισταθώ... *

"Ο καφός τών μενεξέδων είχε περάσει πειά. Κι' ένα πρωί τό παι-δάκι δέν ξαναφάνηκε. "Η Κλαίρη έννοωσε τότε μιά βαθειά λύπη στην ψυχή της.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΥΣΙΑΣ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

ΦΤΩΧΗ ΜΟΥ ΚΑΡΔΙΑ!...

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

«Ο πρίγκιπας αναστάναζε, σφάγγισε ένα δάχτυλό μου είνε δι: —«Α, μικρή μου Σμιώνη! Η μόνη παρηγορία μου είνε δι σου άμέτρωσα μεγάλο μέρος τής ζωής μου γιά να κατορθώσω να σε κρατήσω περισσότερο μαζί μας. Άλλά κι' άν φεύγης, άγαπητό μου παιδί, πώς γιά να μου δείξης τό δρόμο. Ο γέρος θείος σου, ο πατέρας σου, όπως με' νομιμάεισιν συχνά, γρήγορα θά βρη τή στοράτα τού τάφου...»

Αυτή τή στιγμή άκούστηκε ό ήχος τής συγκρατητής καμπάνας, πού βύστη' από δώδεκα κανονικά χτυπήματα, αόίστηκε μελωδικά πάνω άπ' τήν άτάραχη παραλία.

—Νά μά μέρα πού φεύγει και μά άλλη ποιήματα, είνε ό Κερβάλ μ' ευλάβεια, κυριευμένος άπ' τήν ύποβλητική πόηση τής ώρας.

«Έπειτα σήκωσε τή μάτια του στον ουρανό, γυρνώντας κάτω στο σκοτεινό του δόλο. Τήν ίδια στιγμή μα κραυγή άγωνίας ξέφυγε άπ' τή στήθη του.

—Τι συμβαίνει; ρώτησε ό πρίγκιπας. —Τό άστρο... τό άστρο τής Σμιώνης... δέν τό βλέπω, ψιθύρισε ό νέος. «Έχει χαθεί ξανά...»

Κι' έβλεπε στον πρίγκιπα τό σημείο, όπου βρισκόταν άλλοτε τό άστέρι τής Σμιώνης, όπως τό είχε νομιμάσει.

—Γιατί παραξενεύεσαι; τού είνε ό πρίγ-

Πέρασαν άρκετοί μήνες... Ο πατέρας τής τώλιμης μά μέρα να τήν ρωτήση τι άπεφάσισε γιά τό γάμο τής.

—Σε παραλάω, πατέρα μου, λίγο άκόμη, περιμένε λίγο άκόμη, τού άπάντησε. «Ο καιρός τών μενεξέδων ξαναήλθε και τό παιδί με τό μπουκέτο ήθελε πάλι...»

Η Κλαίρη ήταν εύτυχημένη... Η εύτυχία τής αυτή δέν βασιλεύει πολύ, γιατί έξαινια τό παιδί έλαψε πιά να έρχεται. Και όμως ό μενεξέδες άνθιζαν άκόμη στους χήρους! Τι συνέβαινε τώρα; Πώς έτσι άπότομο ό άγνωστος θάμιστος τής έλαψε να τήν σκεπτεται; Γιατί;

Η Κλαίρη περιμένε, έλιψε... Άδικα όμως!... Τό παιδί με τούς μενεξέδες δέν ξαναγίνεταν πιά... *

Ένα βράδυ, κάποιος επισκέπτης στό σαλόνι τών Μπελιέ, είνε έξαινια:

—Έξορετε, ότι ό Ζάν Βαρντιέ πέθανε;

—Πέθανε, είνε η κυρία Μπελιέ. Τόσο νέος! Α! τό καίμητό τό παιδί!

—Είχε πολύ λεπτή χροιά, είνε ό επισκέπτης. Άλλά φάνεται ότι είχε και κάποια μυστική λύπη... Έναν κρυφόν έρωτα... Έτσι τούλάχιστον μου είνε κάποιος γνωστός του... *

—Πέθανε! είνε ό κυριος Μπελιέ. Και δέν με είδοποιήσαν; Γιατί!; *

Η Κλαίρη δέν άκουσε τήν άπάντησή του επισκέπτη. Τά αυτιά τής άρχισαν να βουίζουν, και ένα σύννεφο μαύρο άπλόθηκε μπροστά στό μάτια τής, σαν να τής είχε πει εκείνη τή στιγμή:

—Κλαίρη, δέν τό κατάλαβε άκόμη; Μάθε το, λοιπόν!... Ο Ζάν πού πέθανε ήταν αυτός πού σου έστειλε τούς μενεξέδες, και πέθανε γιά τήν άγάπη σου... *

Και άμέσως σωοίστηκε κάτω λιπόθυμη.

Στην πύ ξερμη γωνιά τού νεκροταφείου, βρισκείται ένα φτωχικό μνημα. Έπάνω στό σταυρό του είνε χαραγμένο αυτό τό άνομα μόνο:

«ZAN BARNTE»

Κάθε άνοιξη και κάθε ρηινότομο τό μνημα αυτό είνε γεμάτο μενεξέδες και κάθε βράδυ μά νέα γυναικά ντυμένη δόλιαμια σαν χήρα, πηγαίνει εκεί και μένει πολλή ώρα προσευχόμενη... Είνε η Κλαίρη Μπελιέ... Άλλοιόμο!... Πολύ άργά κατάλαβε πούδ τής έστειλε τούς μενεξέδες... Τώρα μόνο θυμάται ότι τά μάτια τού Ζάν τήν κούτααν πολλές φορές με μά έγκρασι άλλοιώτικη και πώς κάποτε τόν ελχεν άντιληφθεί να τήν παρακολουθί στο δάσος... Άλλά μόλις είδε πώς τόν άντελήφθη, ξεφάνιστηκε... Τώρα τα νιώθει όλα... Φτωχή Κλαίρη!... Είδη μά μέρα και τό παιδί πού τής έφερε τό άνθη και τώρα πιά πού δέν τούσε έξείνος, τής όμοιόλογησε τήν αλήθεια! Ναι, τής είνε ότι ό Ζάν Βαρντιέ τής έστειλε τούς μενεξέδες!... Και τώρα η Κλαίρη τόν άγαπά, τόν λατρεύει, άν και είνε νεκρός... *

Έτσι κανείς δέν μπορεί να κατάλαβη στην πόλη, γιατί ή δεσποινίς Κλαίρη Μπελιέ, η πλουσία και όραία κληρονόμος, δέν θέλει να παντρευτή και πηγαίνει τόσο συχνά στό νεκροταφείο... *

Είνε ένα μυστικό πού τό ξέρουν μόνο ό μενεξέδες, πού άνθιζουν εκεί... *

κη. Δέν ξέρεις πώς όταν γάνεται άπ' τή ζωή ένα πλάσμα άγνό και καθαρό, ό Θεός σβίνει ένα άστέρι άπ' τόν ουρανό;

Δέν άντήλλαξαν πιά ούτε λέξι. Άργά και θλιβερά διεψήθησαν πρως τό σπίτι, όπου ούτε ό ένας, ούτε ό άλλος ύπόρρεσαν να κοιμηθούν.

Γεμάτοι άγονία, τρώμο και δεισιδαιμονία, παρακαλούσαν να φέξη γρήγορα, γιατί μονάχα τό φως τής ήμέρας θά τούς πληροφορούσε ή αν τόν σβουμένο άστέρι πήρε μαζί του και τή λάμψη τών μαυρών ματιών τής Σμιώνης.

Άστόσο ή μέρα άνάτειλε όμοια μ' όλες τής άλλες, σκεπάζοντας τή θάλασσα με τό χρομάκι τού ήλιου τής και βάφοντας με πορφύρο χρομία τής πλαγές τών βουνών.

Ο Κερβάλ κι' ό πρίγκιπας σταντήθηκαν πάλι στον κήπο, τόν ύγρο άπ' τή δροσιά πού έπετε άπάνω στα φύλλα. Τά τρεμμένα χέρια τους σφιχτήσαν σιωπηλά και τά μάτια τους καρφόθηκαν μ' άγωνία στό κλειστό παράθυρο τής Σμιώνης.

Έξαινια τό παραθύρο έλαμύριζε άνοιχτήκαν, μα χαριτωμένη μορφή φάνηκε στό άνοιγμά τους και μα καθαρή φωνή τούς χαϊφίτησε:

—Καλήμέρα, πατέρα! Καλήμέρα, Κάρολε! Βρισκόμα άκόμη εδώ, δέν έφυγα!

—Τι τρελλοί πού είμαστε! είνε σικά ό πρίγκιπας. Προδούσαμε τούς φόβους μας και τής ανησυχίας μας... Η Σμιώνη μάς άκούσε κι' έχει κατάλαβη τούς φόβους μας.

—Δέν παύεται! άποκρίθηκε ό Κάρολος ήσυχα. Φτάνει ότι τ' άγαπημένο μας άστέρι δέν έδωσε άκόμη... *

Η Σμιώνη κατέθηκε, όπως πάντα, χαρούμενη στην άδωσια τού φαγητού. Τό πρόσωπό τής άστράφτε. Τά χαρακτηριστικά τής είνεαν μα έγκρασι χαράς πού τήν είχε ξεχωριστά ζωογονήσει.

Όταν τελείωσαν τό φαγητό, ή Σμιώνη σηκώθηκε άπ' τό τραπέζι κι' άνοιμπόντας στό στήθος τού μνηστήρος τής, τού είνε:

—Φίλε μου, κούταξε έξω τί ώραία είνε ή θάλασσα!... Κάθε μέρα γίνομαι και πού άδυνατη. Γι' αυτό έννοώ να μιν άρρωσο άχρησιμότητα τής τελευταίας μου δυνάμεις. Θέλω να ζώνωμε μαζί ένα θαλασσινό περιάτο!... *

Ο Κερβάλ δέχτηκε με χαρά τήν πρόταση τής λέγοντας:

—Λέγονται εύχαριστός. Αυτό, άγάπη μου, δείχνει πώς έχεις όρεξι, πώς είσαι καλύτερα.

Τήν ίδια στιγμή ή Σμιώνη έθήξε κι' έρωσε γρήγορα-γρήγορα τό μαντήλι τής γιά να μιν ιδή ό Κάρολος, τήν κόκκινη κηλίδα τού αίματος πού τό λέρωσε.

Όταν έβρισαν στην άγοργιάλι κι' ό ναύτης άρχισε να διορθώνη τά πανιά, ή Σμιώνη στριχίτηξε έλαφρά στον ώμο τού μνηστήρος τής και τού είνε:

—Δέν προσκάλεσα μαζί μας και τή Ζερμαίν. Και ξέρεις γιατί;

—Όχι, Σμιώνη, ψιθύρισε εκείνος συγχωρημένος. Άπό πού θέλεις να τό ξέρω; Άλλοστε μήπως δέν είσαι ελεύθερη να κινήεις, ότι θέλεις;

Η νέα κούνησε τό κεφάλι τής και άρού πήρε τό δεξιό χέρι τού Καρόλου μέσα στό δικά τής, συνέχισε:

—Φίλε μου, γιά να σου μιλώ έτσι, έξω τό λόγο μου. Θέλω να μ' άκούσης;

—Μήπως δέν σ' άκούω πάντοτε, Σμιώνη;

—Έχεις δίκιο, είνε ή κόρη χαμογελώντας. Κάρολε, είσαι καλύτερος άν παιδί. Άκουσε με λοιπόν, χωρίς να με διακόνης. Ξέρεις τί έκανε ή Ζερμαίν; Όχι, βέβαια. Άπό πού να τό μάθωμε άλλοστε;

Η καίμηνη μου ή Ξαδέρφη δέν λεί τίποτε ποτέ... Οά σου τό πού λοιπόν έγώ, γιά να μ' άκούσης έτσι να τήν κινήεις.

—Σμιώνη! τής είνε ό Κερβάλ με τρυφερή έπίληψη. Γιατί μου μιλάς διαρκώς γιά τή δεσποινίδα ντε Μελ; Δέν σου φάνεται ότι από χτες τό βράδε άλλαξαν πολύ τά πράγματα;

Η νέα προσήλωσε άπάνω του τά έγκραστικά μάτια τής και είνε:

—Ναι. Χτες τό βράδυ μίλησαμε και ξεγηγηθήκαμε καθαρά. Μ' έρωμε τόσο εύτυχημένη. Κάρολε!... Μά άκουσε με ώστόσο. Έρωμε γιά μιλήσομε γιά σποινεία ξητήματα κι' επανέωρομα στό θέμα μου... *

(Ακολουθεί)

—Κούταξε έξω τί ώραία είνε ή θάλασσα!...